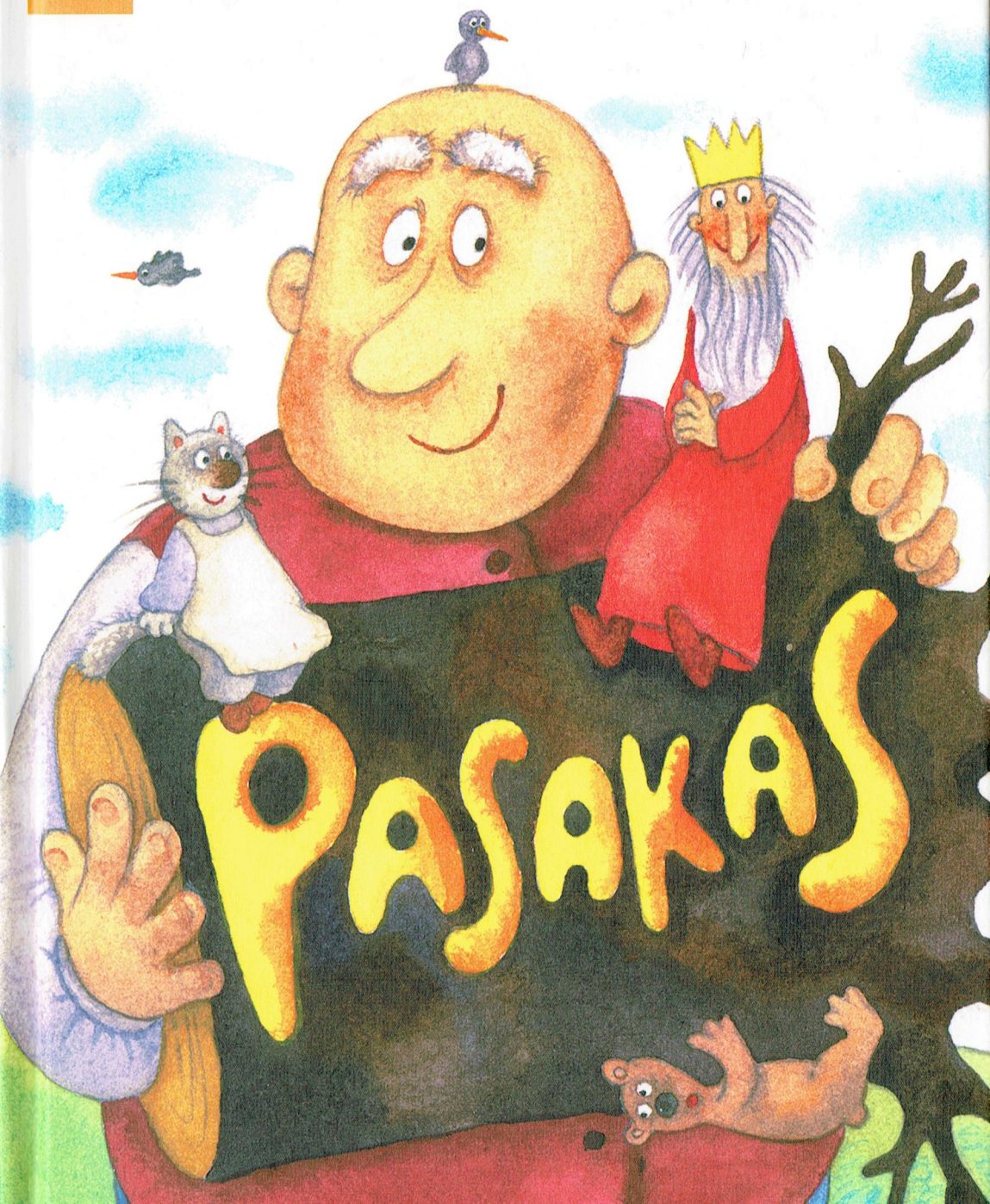

izdevums
vieglajā
valodā

KLASIKAS
BIBLIOTĒKA

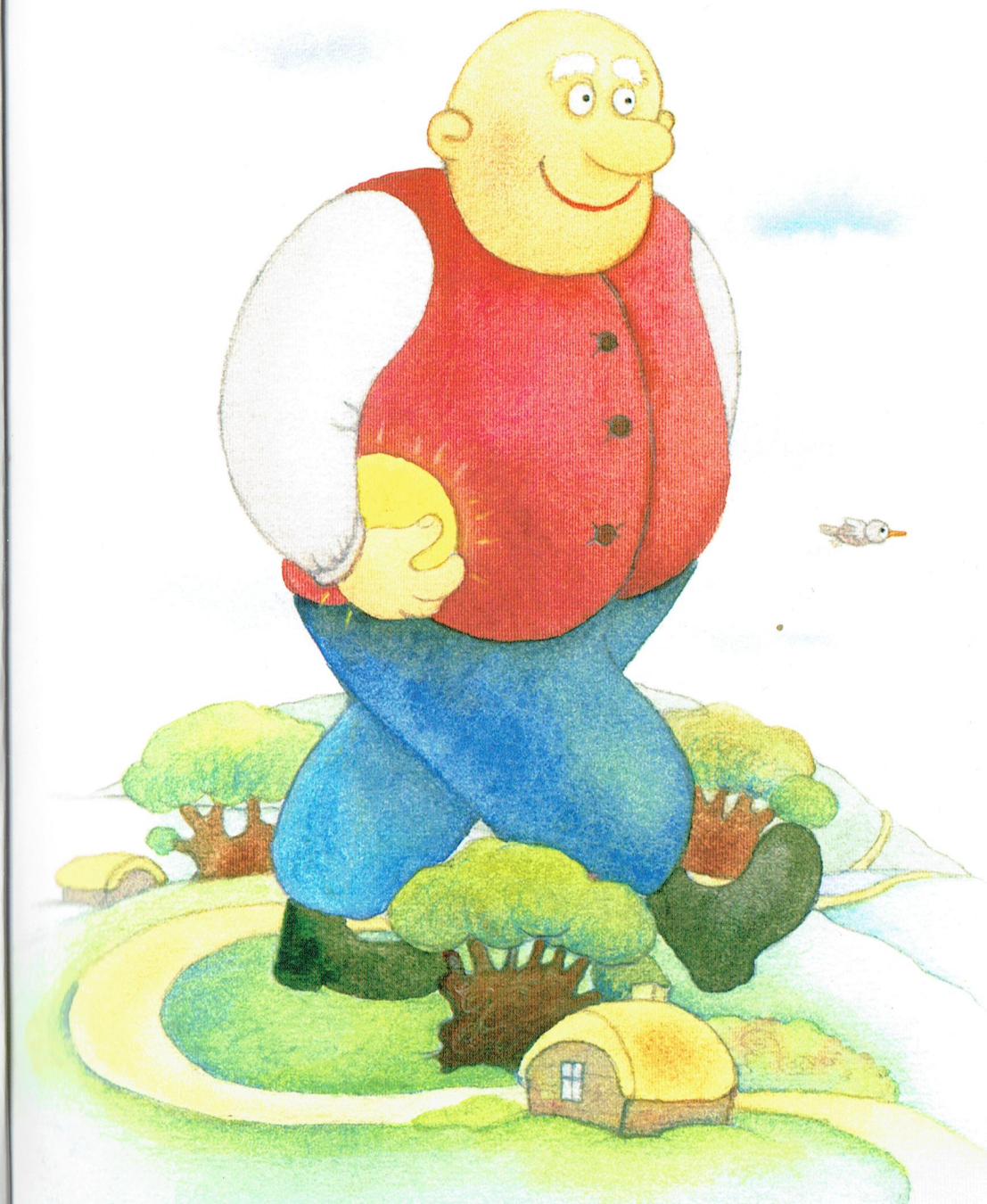
PASAKAS

- 👑 Milzis.....4
- 👑 Pasaka par zelta ābeli.....14
- 👑 Kaķīša dzirnavas.....24
- 👑 Labuma meklētājs.....38
- 👑 Pasaka par vērdiņu.....46

MILZIS

Starp mežiem un laukiem pazemē dzīvoja milzis.
Viņš visu mūžu bija gulējis uz vēdera.
Uz muguras milzis bija turējis kalnu.
Kādu dienu milzim tas apnika.
Viņš teica jaunākajam brālim:
“Paturi tu kalnu, es gribu apskatīt pasauli!”
Jaunākais brālis bija ar mieru.
Un milzis devās pasaulē.
Padusē viņš nesa lielu zelta gabalu.
To viņam uzdāvināja labie rūķīši par kalna turēšanu.
Milzis iznāca virszemē un brīnījās par pasauli.
Tā bija skaļa un raiba.
Tālumā viņš redzēja kalnus un mežus.
Vējš locīja kokus un dzina baltus mākoņus.
Milzis iekliedzās no prieka.
Viņš jutās brīvs, priecīgs un bagāts.

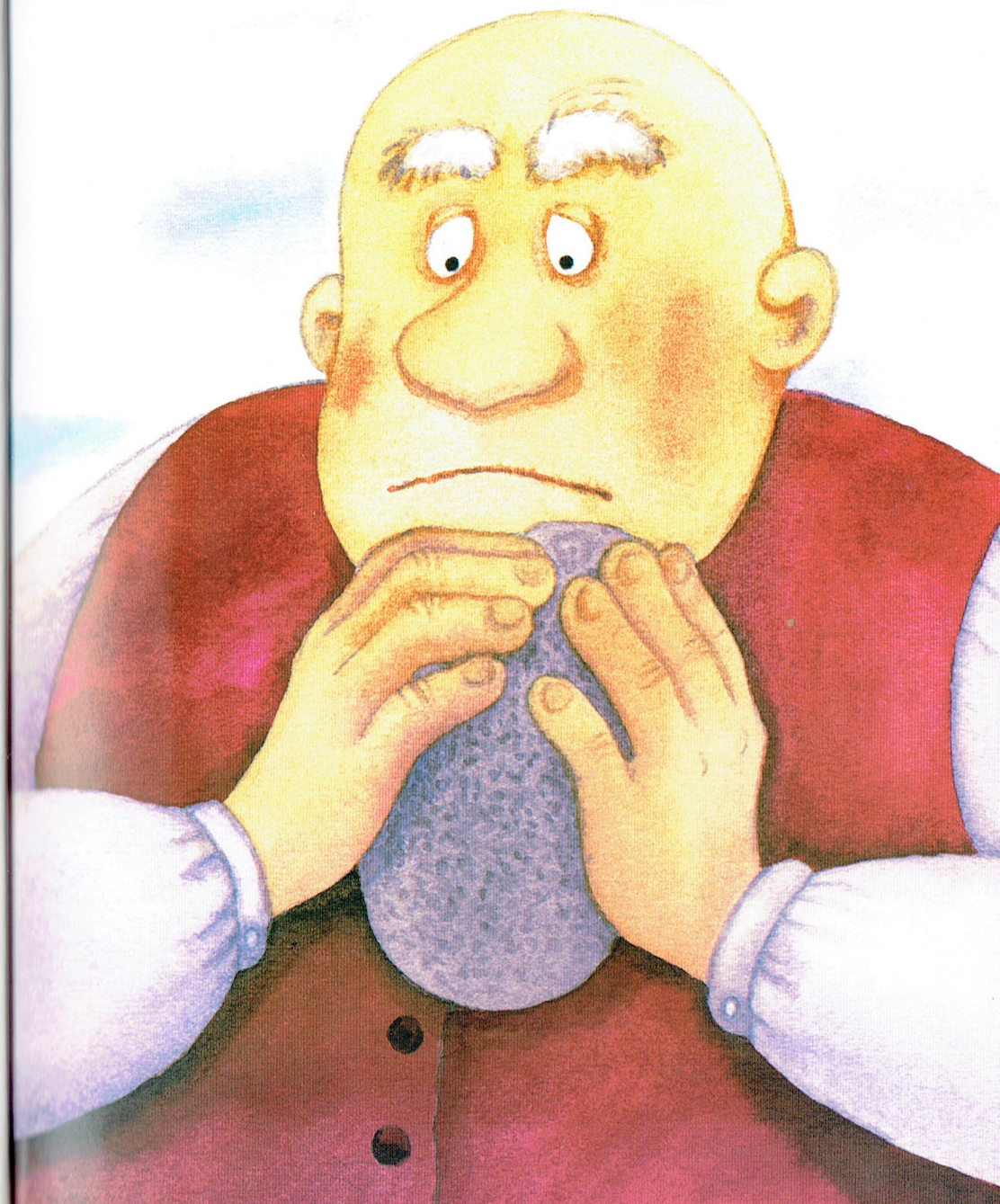
Milzis gāja, gāja un nonāca pie kāda kalna.
Visapkārt ziedēja pļavu puķes.
Debesīs mirdzēja saule un slīdēja mākoņi.
Milzim ļoti patika šī gaišā, skaistā pasaule.
Viņš atgūlās zālē.

Kāds puika netālu ganīja aitas.
Milzim šis zēns likās tik mazs kā kukainis.
Puika bija nerātns un palaidnīgs zēns.
Viņš jau agrāk bija saticis milžus un velnus.
Puika neļāva milzim gulēt zālē.
„Celies!” viņš teica, „citādi te būs bedre un zāle neaugs trīs gadus.”
„Kas man tevi ko klausīt” milzis atteica.

Tad milzis prasīja ganu zēnam dot viņam pusdienās aitu.
“Vai, kāds tu esi rīma!” iesaucās puika.
„Iesim vispirms sacensties!
Ja uzvarēsi tu – dabūsi savu aitu,
ja uzvarēšu es, tad savu zelta gabalu tu atdosi man,” sacīja zēns.
“Labi. Iesim skrieties!” – milzis piekrita.
Puika savā vietā lika skriet zaķim.
Milzim viņš paskaidroja: ”Tas ir mans jaunākais brālis.”
Zaķis noskrēja milzi.
Bet milzis negribēja padoties.
Viņš pacēla no zemes akmeni un saspieda to plakanu.
Nu milzis lepni jautāja puikam: “Vai tu to vari?”
Ganu zēns atbildēja: “Tas man nieks.
Es varu saspriest akmeni tā, ka tam sula sāk tecēt.”
Puika paņēma savu ganu kulīti.
No tās viņš izvilka gabalu siera un saspieda to tā,
ka caur pirkstiem sāka tecēt sula.
Milzis ļoti brīnījās.

Bet zēns tikai smējās par viņu:
“Tu gan esi vājš vīrs! Tev jau tik tie lielie kauli!”
Nu milzis sadusmojās.
Viņš paķēra akmeni un svieda to gaisā.
Abi skatījās debesīs.
Pēc ilga laika akmens nokrita atpakaļ uz zemes.
Tad ganu zēns sacīja: “Tagad sviedīšu es. Skaties!”
Puika izvilka noķertu putnu un palaida to gaisā.
“Es uzsviedu akmeni tik augstu, ka tas vairs nekritīs zemē!” viņš
lielījās.
Milzis gaidīja, gaidīja, bet akmens tā arī nenokrita.
Nu milzis bija sacensības zaudējis.
Viņš atdeva puikam zelta gabalu un gāja tālāk.

Milzis bija apjucis un nobijies no ganu zēna spēka.
Viņš vairs neticēja pats saviem spēkiem.
Tagad milzis baidījās satikt kādu cilvēku un atkal sacensties.

Lielais spēkavīrs nonāca ziedošā Kurzemes pļavā.
Te debesis bija gaišas, un pasaule izskatījās plaša.
Milzis nezināja, ko darīt ar savu spēku.
Viņš bija pieradis pie lieliem un grūtiem darbiem.
Bet pasaulē viss bija viegls un gaišs.
Milzim nepatika vieglums.
Viņš nokrita pļavā un raudāja.
Neviens nesaprata lielā vīra dusmas.

Milzis piecēlās un lēni gāja uz ozolu birzi.
Tur auga simts gadus veci ozoli.
Tie stiepa viņam pretī savus varenos zarus.
Ozolu birzī milzis jutās kā starp sev līdzīgiem.
Koki bija viņa augumā.

Viņš sāka ar tiem sacensties spēkā.
Milzis rāva ozolus no zemes ar visām saknēm un svieda tos pa gaisu.
Stiprākos kokus viņš apkampa ap vidu un cīnījās kā ar vīriem.
Tā milzis dusmās trakoja ilgu laiku.
Visapkārt viņam gulēja izgāzti koki ar salauztiem zariem.
Izbiedēti putni un zvēri kliegdami bēga projām.
Milzis bija piekūsis, bet laimīgs.
Apmierināts viņš soļoja tālāk.

Milzis ilgi staigāja pa pasauli.
Viņš meklēja darbu, bet nevarēja to atrast.
Viņš kļuva arvien nelaimīgāks, un viņa spēki sāka zust.
Reiz milzis nonāca smilšu klajumā.
Viņam ļoti gribējās atgūt savu spēku.
Milzis nometās smiltīs un sāka bērt tās sev uz kakla un pleciem.
Notika brīnums – zeme atdeva viņam zudušo spēku.
Jo dziļāk milzis ierakās smiltīs, jo stiprāks viņš kļuva.
Viņš rakās un rakās smiltīs līdz pašam vakaram.
Tajā vietā pamazām izauga kalns.
Drīz uz tā radās mežs.
Tajā sāka dzīvot putni un zvēri.

Milzis atkal turēja kalnu uz saviem pleciem.
Nu viņam bija, kur likt spēku.
Bet ne koki, ne putni, ne puķes nezināja, ka viņi dzīvo uz milža muguras.
Milzis tur apakšā bija kluss un laimīgs.

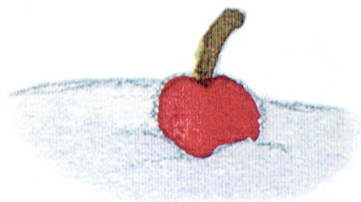
PASAKA PAR ZELTA ĀBELI

Ārā ir tumša ziemas nakts.
Uz galda deg lampa.
Lampas gaisma krīt uz vecu, vecu grāmatu,
kurā ir daudz visdažādāko stāstu.
Viens no tiem ir stāsts par zelta ābeli.

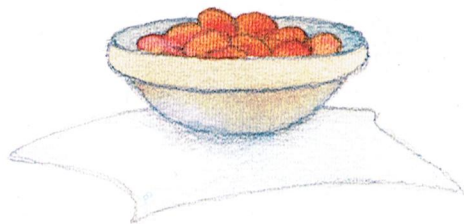
Reiz kādam vīram nomira sieva.
Viņš palika pavisam viens ar savu mazo meitiņu.
Meitiņai bija skaisti dzelteni mati, sapīti garās bizēs.
Vīrs meklēja meitiņai citu māti un apprecējās otru reizi.
Nu meitiņai sākās grūtas dienas.
Pamāte viņu nemīlēja.
Aiz bizēm tā viņu piesēja tumšā istabā.
Tur meitiņai vajadzēja pamātes bērnu šūpot.
Šūpulis bija jākustina dienu un nakti.
Meitiņa bija tā nogurusi, ka aizsnaudās.
Bērns izkrita no šūpuļa un sasitās.
Pamāte bija ļoti dusmīga.
Viņa sita meitiņu un aizdzina uz mežu pie lāčiem un vilkiem.
Bet tēvam bija žēl meitiņas.
Viņš sauca to atpakaļ un aizstāvēja.
Tomēr ļaunā pamāte meitiņu gribēja sodīt.
Viņa to aizsūtīja strādāt pie skopa saimnieka.

Saimnieks visiem lika sūri strādāt.
Pat īss mirklis nebija dots atpūtai.
Vasarā meitiņa ganīja aitas.
Saimnieks katru dienu ganos līdzī deva tikai plānu maizes gabaliņu.
Meitiņa to dalīja vēl ar savu sunīti un mīļāko aitiņu.
Vēl meitiņa lasīja riekstus un ogas, lai paēstu.
Viņa lasīja puķes un zāles, lai pītu skaistus vainagus.
Bet tad pienāca ziema.
Mežā bija tikai sniegs.
Viss tur bija kluss un tukšs.
Tikai mājās vakaros jauni puīši un jaunas meitas vija striķus un dziedāja.
Uguns silti dega pavadā.
Cilvēki gāja ciemos viens pie otra un pārnāca mājās ar dāvanām padusē.
Arī mazai meitiņai gribējās kaut kur aizskriet.
Viņai gribējās pie kāda pieglausties un dabūt dāvaniņu.
Meitiņai nebija neviena tuva cilvēka.
Tāpēc viņa skrēja pie vecās ābeles ceļa malā.
Ābeles tumšajos zaros vēl drebēja daži sasaluši ābolīši.
Meitiņa piespiedās kokam, norāva sev dažus aukstus ābolīšus un gāja uz mājām.

Tikmēr skopais saimnieks skaitīja savu bagātību.
Viņš saprata, ka ziemā meitiņa nevar daudz strādāt un tāpēc
atlaida viņu.
Algā saimnieks meitiņai samaksāja simts pupas.
Meitiņa atvadījās no sava drauga – baltā ganu suņa,
saspieda pupas sauļā un devās projām.
Viņas ceļš atkal gāja gar veco ābeli.
Meitiņa piespiedās pie ābeles un domāja par savu māmiņu.
Tētis bija teicis, ka māmiņa ir mirusi un tagad atrodas debesīs.
Meitiņai ļoti gribējās tur nokļūt, bet debesis bija tik tālu.
Tā viņa turpināja ceļu uz tēva mājām.

Pie tēva mājas durvīm meitiņa nonāca vēlā vakarā.
Iekšā tēvs sarunājās ar pamāti.
Meitiņa aizturēja elpu un ieklausījās.
Pamāte atkal bija dusmīga.
Kad viņa nāca tuvāk durvīm, meitiņa nobijās, un visas pupas
izbira no plaukstas.
Tikai viena maza pupiņa palika starp pirkstiem.
Meitiņa gāja projām.
Sacēlās vējš, un sāka snigt sniegs.
Neko vairs nevarēja redzēt - tik sniegs griezās visapkārt.
Meitiņa nogura un bez elpas pakrita sniegā.
Pupiņa tai izkrita no rokas.
Un tavu brīnumu - no pupas sāka augt savāds koks.
Zars aiz zara tas stiepās augšup.
Koka zaros ziedēja mirdzoši pupas ziedi.
Koks auga un auga, līdz tā galotne aizsniedza debesis.
Meitiņa pieķērās pie koka zariem, un tie cēla viņu augšup.
Tur viņa satika savu māmiņu.
Māmiņa sasildīja meitiņas nosalušās rokas un iedeva dāvanu.
Tā bija brūna sēkliņa.
„Iesēj to zemē! Tur izaugs zelta ābele,” māmiņa teica.

Meitiņa bija laimīga.
Viņa nokāpa lejā un pupas vietā iesēja sēkliņu.
Pa nakti tur izauga zelta ābele.
Ābeles zaros mirdzēja zelta āboliši.
Saskrēja ļaudis brīnīties.
Sniegā bija izaugusi ābele, un maza meitiņa sēdēja zem tās zariem.
Pats ķēniņš atbrauca meitiņai pakaļ un aizveda uz savu pili.
Bet zelta ābele starodama gāja meitiņai līdz.

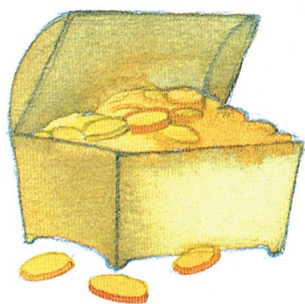
KAĶĪŠA DZIRNAVAS

Bija auksts ziemas vakars.
Zemi klāja balts sniegs.
Piekusūši vīri atgriezās no darba mežā.
Par viņiem visvairāk priecājās vecais runcis.
Aukstumā viņš bija ļoti nosalis.
Tagad bija cerība tikt siltumā.
Un patiešām – līdz ar vīriem runcis kļuva ielavījās istabā.
Runcītim vismīļākā vieta bija siltais mūrītis pie krāsns.
Viņš nogulās uz savām nosalušajām ķepiņām un aizvēra acis.
“Runcīt, runcīt, pastāsti pasaku!” lūdza zēns Ģiģis.
Abi sēdēja līdzās uz mūrīša.
Runcis sāka stāstīt.

Reiz kādam kaķītim bija dzirnavas.
Dzirnavas strādāja dienu un nakti.
Malēji brauca viens pēc otra.
Viņus sagaidīja rūķi.
Pats melderis bija baltais runcis.
Viņš staigāja un skaitīja pilnos miltu maisus.
Kaķīša meitiņas dzīvoja jautri.
Visjautrāk dzirnavās bija Ziemassvētkos.
Kaķīša meitiņas dejoja ar kaimiņu puisiem.
Baltajās dzirnavās visus priecēja zaļa, izrotāta eglīte.
Mirdzēja svecītes, un visiem bija liksmi.

Gāja gadi, un kaķīša meitām sāka braukt precinieki.
Tēvs viņām deva lielu pūru.
Kad meitas apprecējās, kaķītis bija kļuvis nabags.
Viņam bija jāatdod parādi melnajam runcim.
Kaķītis atdeva visu – pat savas dzirnavas.
Viņam piederēja vairs tikai baltais melderka kažoks.
Dzirnavās sāka saimniekot bagātais melnais runcis.
Seši velni uz dzirnavām atnesa smagu naudas lādi.
Labie rūķīši bailēs aizbēga.
Dzirnavās sākās dzīres.
Velni ar raganām dejoja visu nakti.
Dzirnavās zuda agrākais skaistums.
Visi godīgi cilvēki brauca tām ar likumu.

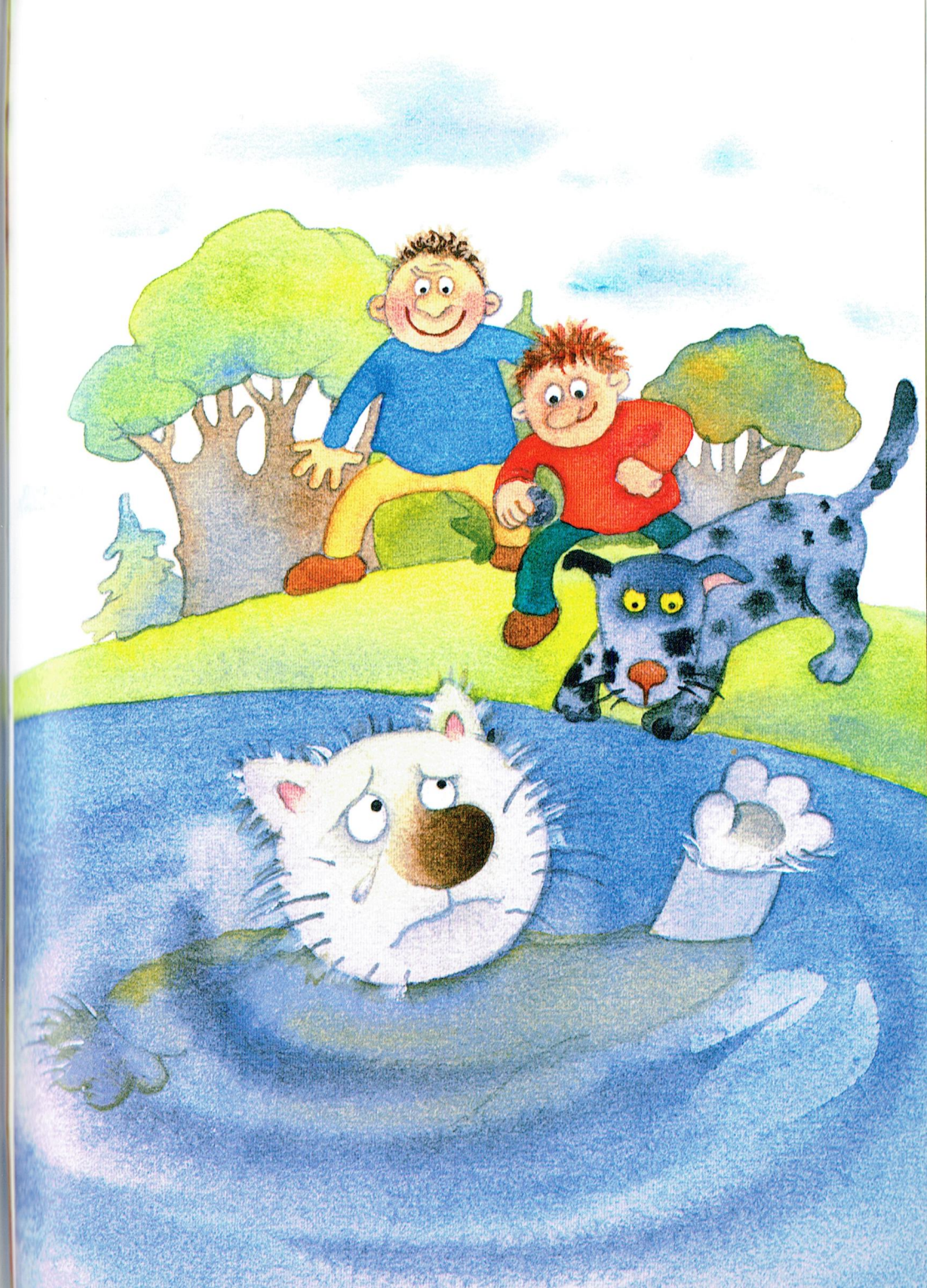

Bet ko darīja kaķītis?
Viņš gāja arvien tālāk prom no mājām.
Pirmo nakti kaķītis pārgulēja siena kaudzē.
No rīta viņš vispirms nomazgāja muti un
tad nolēma iet pie radiem.
Kaķītis gāja uz muižu, kur dzīvoja un strādāja viena no kaķīša
meitām.
Kopā ar vīru viņa pārraudzīja piena un krējuma traukus.
Kaķītis redzēja, ka abi ik pa brīdim iemērc ķepu krējumā un
pēc tam gardi to laiza.
Viņiem bija daudz darba.
Abi bija laimīgi.
„Cienājies, tēv!” – kaķīša meita piedāvāja tēvam krējumu.
„Paldies, meitiņ!” – teica kaķītis.
Viņš arī pastāstīja, ka viņam vairs nepieder dzirnavas.
„Man vairs nav māju. Tās paņēma melnais runcis.
Kur lai iet?” – kaķītis beidza savu bēdu stāstu.
Meitas vīrs kļuva domīgs.
„Arī pie mums tu nevari palikt.
Šeit nav gana vietas,” – viņš teica.
Kaķītis cēlās un meklēja savu ceļa spieķi.
“Kurp dosies, tēt?” meita sauca viņam nopakaļ.
“Apmeklēšu citus radus,” kaķītis kļuva atteica.

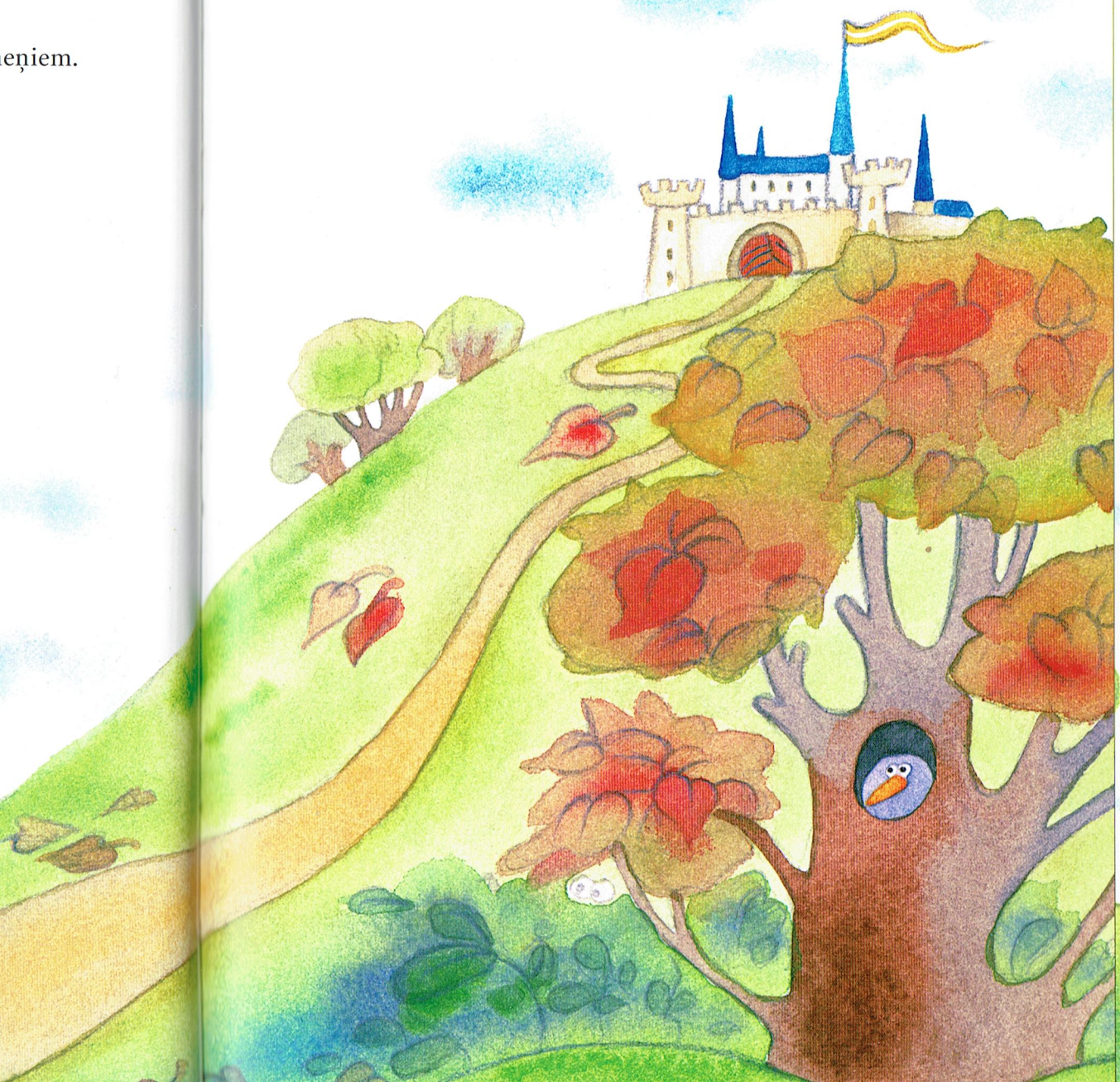

Kaķītis gribēja nokļūt pie otras meitas.
Viņas vīrs bija inspektors.
Ceļā viņš piedzīvoja daudz nelaimju.
Kaķīti gandrīz samina govju bars.
Vēlāk liels, melns suns sakoda kaķītim kāju.
Tā ļoti sāpēja, un bija grūti iet.
Bet vēl bija jānoiet liels ceļa gabals.

Pie kādām mājām puikas spēlējās ar bumbu.
Viņi ieraudzīja klibo kaķīti,
saķēra to un sāka mocīt.
Viens plēsa ausis, otrs iemeta dīķī.
Trešais zēns nometa kaķīti no kūtsaugšas.
Kaķītis iekrita netīrā bedrē.
Kad viņš izrāpās no tās, baltais kažoks bija pavisam netīrs.
Bez spēka viņš ievilkās meitas mājas pagalmā.
„Visādi ubagi klīst apkārt!” – meita teica un aizslēdza durvis.
Viņa nepazīna savu tēvu.
Kaķītis velti kaudzināja pie durvīm.
„Kurp lai eju?” – domāja kaķītis.
„Visi mani radi ir bagāti, un nevienam nabagu nevajaga.
Kurš gan gribēs mani pieņemt?”

Kaķītis devās tālāk.
Viņš gāja visu vasaru.
Suņi viņu dzenāja, kaķi uzbruka, puikas apmētāja ar akmeņiem.
Kādreiz balto kaķīti rudenī vairs nevarēja pazīt.
Viņš bija netīrs un novārdzis.
Sāka aizsald upes un ezeri.
Tuvojās ziema.
Tad kādu dienu kaķītis tālumā ieraudzīja zilus torņus.
Tā bija pilsēta, kur dzīvoja ķēniņš.

Vakarā kaķītis tuvojās ķēniņa pilij.
Vienā logā viņš redzēja gaismu.
Kaķītis apsēdās zem tā sasildīt ķepiņas.
Pa durvīm iznāca ķēniņa pavārs.
“Nāc iekšā, runcīt! Mums tieši vajag kaķīti,” – pavārs aicināja.
Nu kaķītis dzīvoja pils virtuvē.
Tur bija silti, un ļaudis pret viņu izturējās laipni.
Katra dienu viņš dzēra pienu, cik gribēja.
Vakaros kaķītis stāstīja savus piedzīvojumus.

Kaķīša stāstus visvairāk gaidīja mazā ķēniņa meita Ilzīte.
Viņa bija vienīgais ķēniņa prieks un acuraugs.
Ķēniņa sieva bija mirusi.
Vecais vīrs bija slims un nelaimīgs.

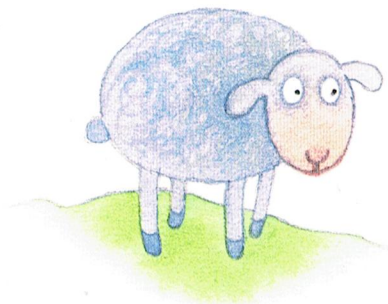
Reiz meitiņa tēvam pastāstīja par balto kaķīti.
Ķēniņš gribēja iepazīties ar pils jauno iemītnieku.
Kādu vakaru Ilzīte ienesa kaķīti tēva istabā.
Kaķītis izstāstīja ķēniņam visu, ko bija piedzīvojis.
Viņš pastāstīja par meitām un viņu precībām.
Ķēniņš uzzināja arī par melno runci, kas atņēma kaķītim dzirnavas.
Daudzi bija darījuši viņam sliktu.
“Saki, ko lai es daru melnajam runcim un tavām nepateicīgajām meitām?” vaicāja ķēniņš.
“Dari visiem tikai labu!” atbildēja kaķītis.
“Kāpēc vairost sāpes?”
Es nevēlu ļaunu arī tiem puikām, kas mani nežēlīgi mocīja.”
Ķēniņš bija pārsteigts par šādu atbildi.
Viņš palīdzēja kaķītim dabūt atpakaļ dzirnavas.
Kaķīša kažoks atkal bija balts un pūkains.
Arī ķēniņš atveseļojās un kļuva laimīgs.

LABUMA MEKLĒTĀJS

Reiz dzīvoja zemnieka dēls.
Viņš strādāja tēva laukā.
Kādu dienu puisis devās pasaulē labumu meklēt.
Ceļā viņš satika laumiņu.
„Kur iedams, puisīt?” jautāja laumiņa.
„Eju labumu meklēt,” puisis atbildēja.
„Pagani manas aitiņas!” lūdza laumiņa.
„Aitas ganīt? Kāds tur labums?”
„Varbūt tu gribi pļaut labību laukā vai ņemt augļus no kokiem?”
„He, to visu es varēju darīt mājās!
Kāds no tā labums?”

Tad laumiņa aicināja puisi pie sevis ciemoties.
„Sēdi šeit. Es cienāšu tevi ar āboliem un riekstiem,” viņa teica.
Puisis paņēma ābola šķēli, iekoda un saviebās.
„Skābs,” viņš teica.
„Tas bija mans labākais ābols,” skumji noteica laumiņa.

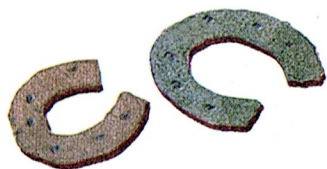

Zemnieka dēls gāja tālāk.
Viņš nonāca pie smēdes meža malā.
Uz smēdes sliekšņa sēdēja cita laumiņa.
„Kur iedams, puisīt?” viņa jautāja.
„Eju labumu meklēt.”
„Paliēc mana tēva smēdē! Palīdzī viņam āmuru cilāt!
Smēdē ir tik jauki!
Uguns deg, un āmurs klauz!”

Laumiņas tēvs bija priecīgs par palīgu.
„Ņem āmuru, kalsim cirvi!” viņš puisī aicināja.

Tā nu zemnieka dēls un kalējs strādāja kādu stundu.
Kad cirvis bija gatavs, kalējs nolika āmuru.
„Laiks ēst pusdienas,” viņš teica.

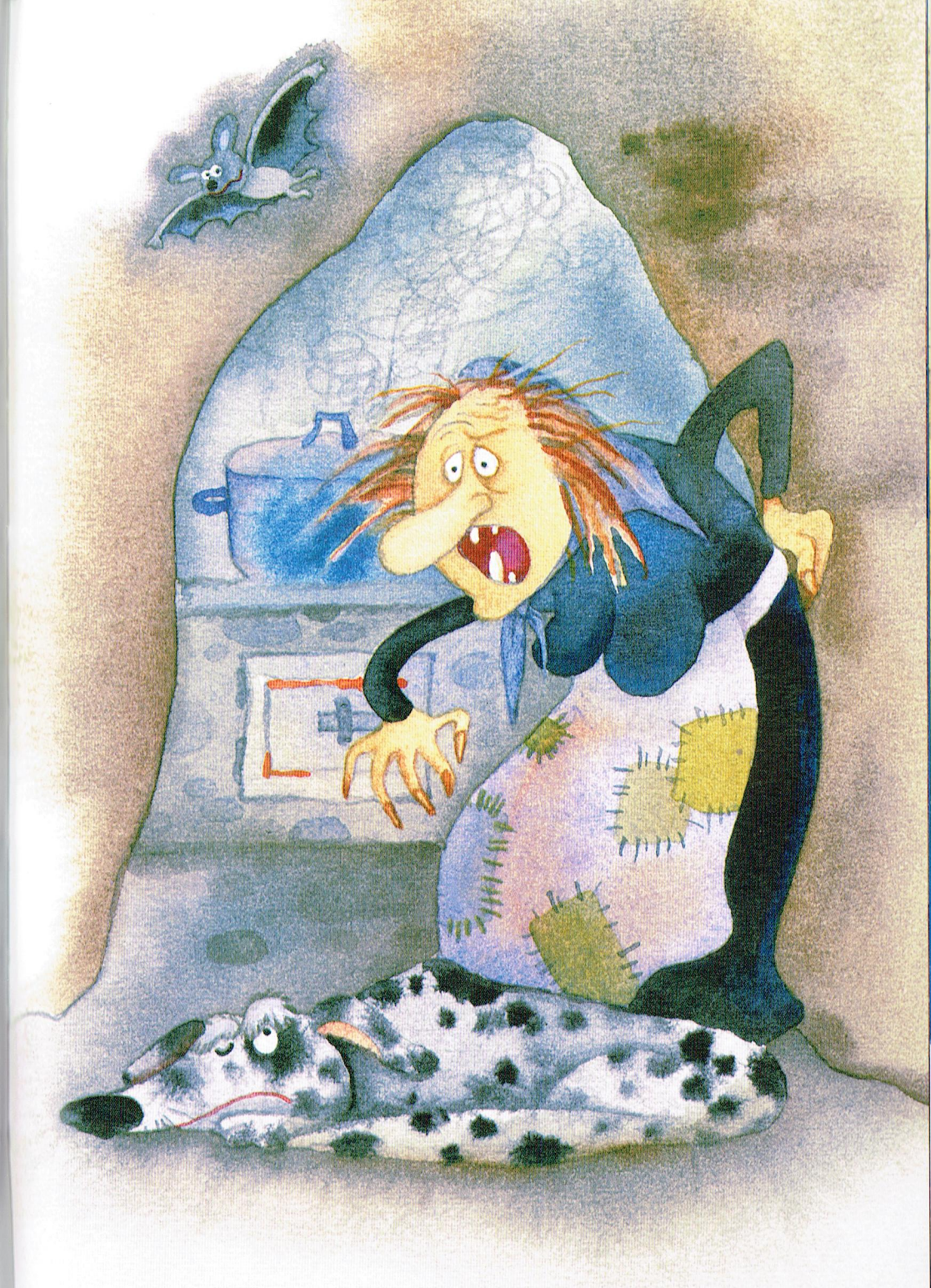
Zemnieka dēls nopūtās un slaucīja sviedrus.
Kalējs lauza maizi un dalīja gaļu.
Viesim viņš deva to vislabāko.
„Kā garšo?” jautāja kalējs.
„Rūgts!” atbildēja zemnieka dēls.
„Tavs āmurs man par smagu!
Es pie tevis nepalikšu!”

Un viņš gāja projām pasaulē labumu meklēt.
Gāja, gāja, līdz nonāca pie jūras.
Krustā stāvēja vēl viena laumiņa un vilka tīklu.
„Kur iesi, puisīt?” viņa jautāja.
„Iešu pasaulē labumu meklēt.”
„Palīdzi man tīklu vilkt,” aicināja laumiņa.
Puisis pieķērās pie tīkla.
Bet ūdens bija slapjš.
Vējš bija auksts, un virve griezās rokās.
„Te nav nekāda labuma,” teica zemnieka dēls.
Un viņš gāja tālāk.

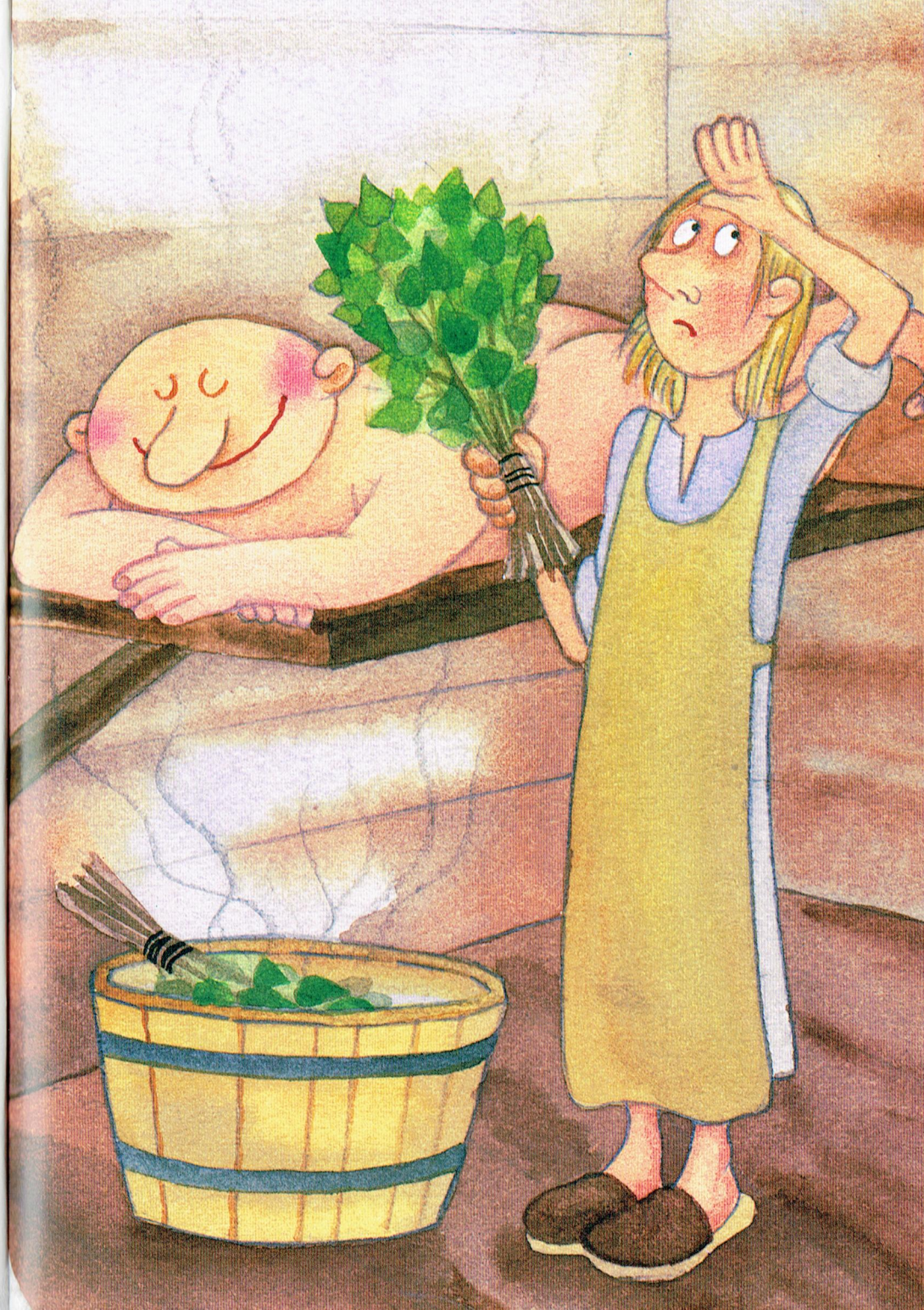
Puisis nonāca pie tumšas alas.
Veca sieva tur sēdēja pie mazas uguntiņas.
Blakus viņai gulēja nikns suns ar asu, dzeltenu spalvu.
Visapkārt bija nakts.
Ceļš bija pazudis tumsā.
„Ko meklē, puisīt?” sieva jautāja.
„Meklēju labumu,” atbildēja zemnieka dēls.
„Tu gan būsi labumam garām pagājis.
Pie manis nav labuma.
Mana uguns nesilda.
Mana ala ir tukša un tumša.
Tev nav, tālāk kur iet.
Septiņus gadus tu paliksi te.
Es tevi nelaidīšu projām.
Tu mācīsies mīlēt šo uguni, kas nesilda.
Tu mācīsies glaudīt suni,
jo citādi viņš tevi saplēsīs gabalu gabalos.
Tu lasīsi ogas no asiem krūmiem.
Pēc tam es nolauzīšu tev spieķi
un parādīšu ceļu atpakaļ.
Tu varēsi iet un meklēt labumu, kam pagāji garām.”

PASAKA PAR VĒRDIŅU

Vai tu zini, ka pasaulē dzīvo Laime?
Viņa nāk pie visiem nabagiem un
izdala savas mazās dāvanas:
adītas cepures, siltas maizītes.
Nabadzīgie cilvēki par to ļoti priecājas.
Reizēm Laimei pietrūkst dāvanu un viņa ir bēdīga.
Tad viņai vajag izlīdzēties ar smaidu un cerību.
Kad vairs nebija spēka, Laime vairākas dienas nozuda meža biezoknī.
Bet Laime ir arī burve.
Paklausieties, kā reiz notika!

Dzīvoja pirtnieks Ansis.
Viņš kungiem berza muguras.
Pirtī Ansim bija ādas priekšauts.
Kājās bija koka tupeles.
Kungi ne vienmēr maksāja par darbu.
Taču Ansis bija pacietīgs un prata gaidīt.

Kādu dienu Ansis piegāja pie spoguļa.
Viņš ieraudzīja naudiņu uz spoguļa malas.
Tas bija zaļš vara vērdiņš.
Ansis to ielika kabatā.

Viņš gāja uz mājām un domāja:

“Ko es darītu, ja atrastu zelta gabalu,
kas būtu tik liels kā mēness?”

Un tavu brīnumu - mēness atbildēja:

“Tu jau sen mani esi atradis.
Es spīdu kā zelts.”

Ansis atteica:

“Spīdi gan,
tomēr tu nesildi.

Es zinu, ko darītu ar lielu zelta gabalu –
mātei uzceltu siltu istabiņu no priežu baļķiem.

Tur degtu baltas sveces.

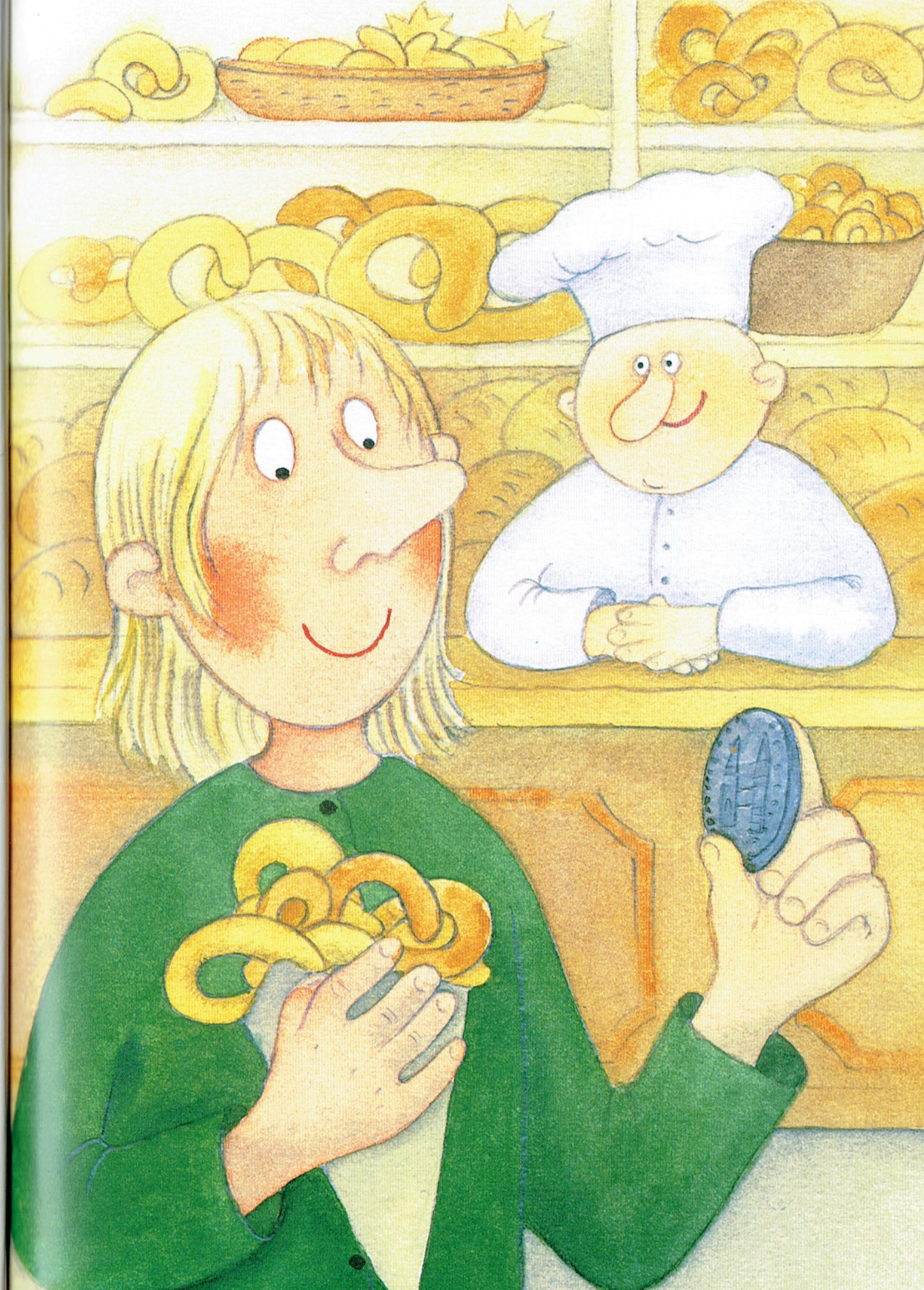
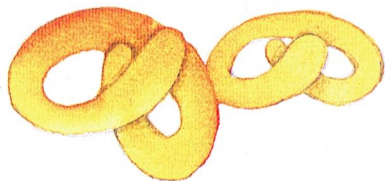
Vakaros istabā būtu gaiši.

Mātei vienmēr būtu sāls un maize.”

Ansis gāja tālāk un domāja:
“Ko lai pārnesu mājās?”

Pa ceļam bija maiznīca.
Tur cepa un pārdeva maizi.
Par atrasto vērdiņu Ansis nopirka divus kliņģerīšus.
Viņš bija ļoti izsalcis.
Ceļā uz mājām Ansis apēda vienu kliņģerīti.
Otru viņš gribēja aiznest mātei.
Kliņģerītis kabatā tik jauki smaržoja!
Arī to Ansis apēda pats.
Nu viņam bija jāiet uz mājām tukšām rokām.
„Ko tagad lai pārnesu mātei?
Ja man būtu vēl viens vērdiņš!”
Uz labu laimi Ansis meklēja kabatās.
Tur tiešām bija vesels vērdiņš!
„Vai tikai tas nav laimes vērdiņš?” viņš domāja.
Ansis gāja atpakaļ uz maiznīcu un nopirka vēl divus kliņģerīšus.
Viņš atkal samaksāja vērdiņu.
Tad Ansis pataustīja kabatu.
Tavu brīnumu - tur atkal bija vērdiņš.
“Ahā, nu es zinu, ko darīt!”
Tagad Ansim bija pilnas kabatas ar kliņģerīšiem,
un viņš priecīgs gāja mājās.

Jau pie durvīm Ansis iesaucās:

“Māt, es atradu laimes vērdiņu!
Nu mums vienmēr būs maize.”

Māte atbildēja:

“Laime katram jāatrod pašam.
Tev, dēls, Laime pati iekāpa rokās.
Glabā to labi!”

Vakarā Ansis ilgi lūkojās uz savu vērdiņu.

Nākošajā dienā viņš izgāja pastaigāties un
nonāca pie ķieģeļu cepļa.

Tur strādnieks krāva ķieģeļus.

Ansis gribēja tos nopirkt par vērdiņiem.

Bet cepļa īpašnieks par ķieģeļiem prasīja zeltu vai sudrabu.

Katru dienu Ansis skaitīja vērdiņu pie vērdiņa un par tiem pirka
zeltu un sudrabu.

Savu laimi viņš mainīja zeltā un sudrabā.

Ansis gribēja būt kungs pār šo pilsētu.
Visās malās viņam cēla milzīgas mājas.
Pats Ansis bija ļoti aizņemts ar naudas skaitīšanu.

Reizēm māte atnāca pie dēla.
Dēls viņai iedeva tikai vērdiņu un teica:

“Nav laika, nav laika!

Ko mēs daudz runāsim?

Katrs vārds man maksā vērdiņu.”

Māte gāja atpakaļ uz savu nabadzīgo mājiņu.

Tur no caurā jumta pilēja ūdens.

Kādreiz dēls solīja mātei siltu, gaišu istabiņu no priežu koka.

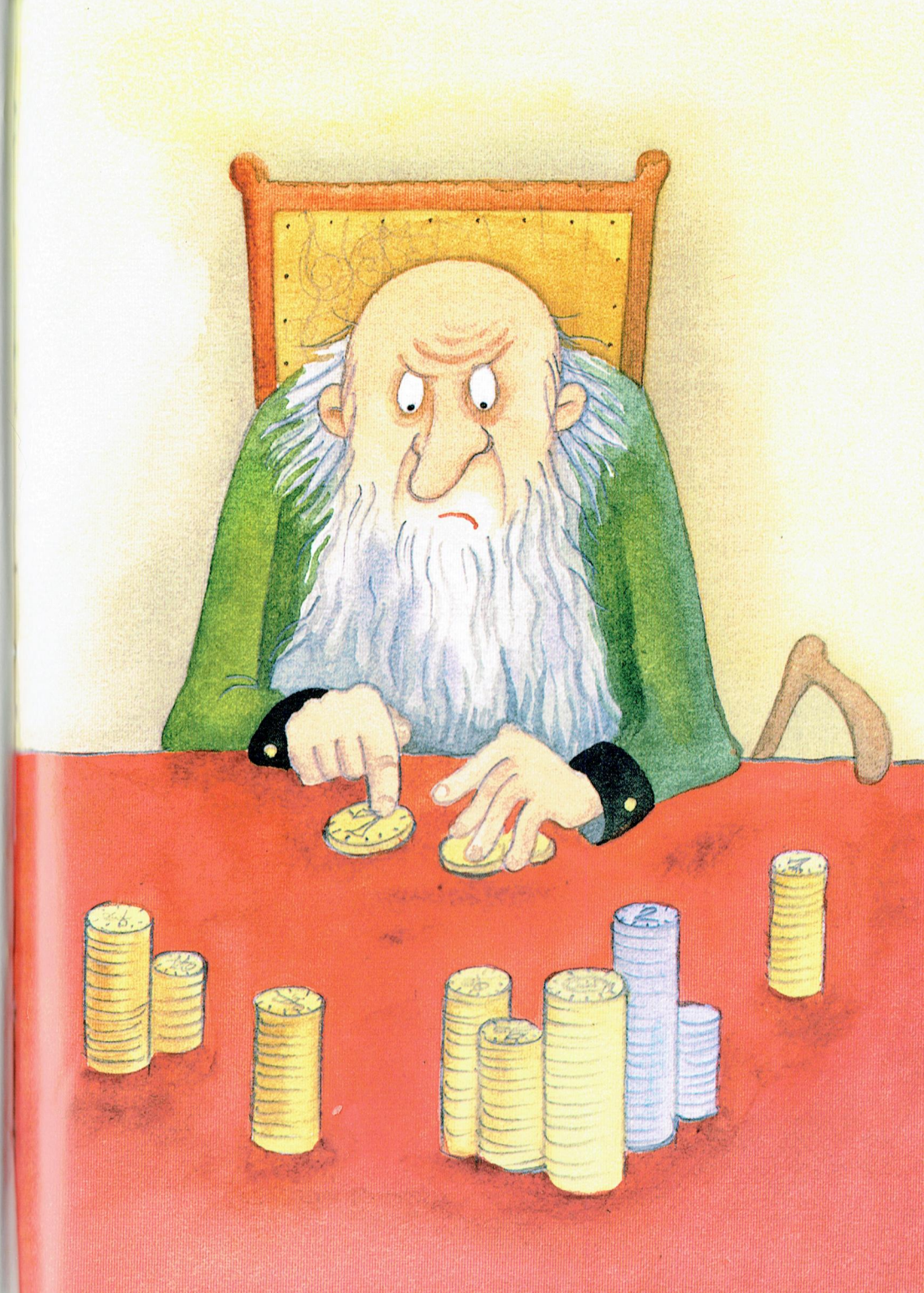
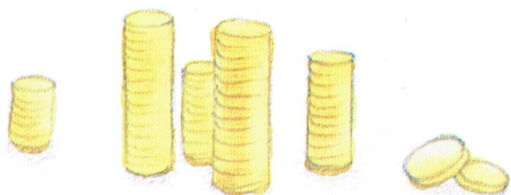
Mantas dēļ viņam nebija laika par māti domāt.

Ansis kļuva arvien bagātāks.
Visi viņu sauca par Bagāto Ansi.
Tikai draugu viņam nebija.
Vienīgais Anša draugs bija vērdiņš.
Viņš to visu laiku berzēja.
Vērdiņš bija kļuvis gluži sārts.
Ansim naudas kļuva vairāk un vairāk.

Pagāja daudz gadu.
Anša māte jau bija nomirusi.
Ansim nebija neviena drauga.
Viņš tos arī nemeklēja, jo ar tiem būtu jāpavada daudz laika.

Ansis visu laiku sēdēja, noliecies pār naudas kaudzi.
Viņam izauga gara, sirma bārda.

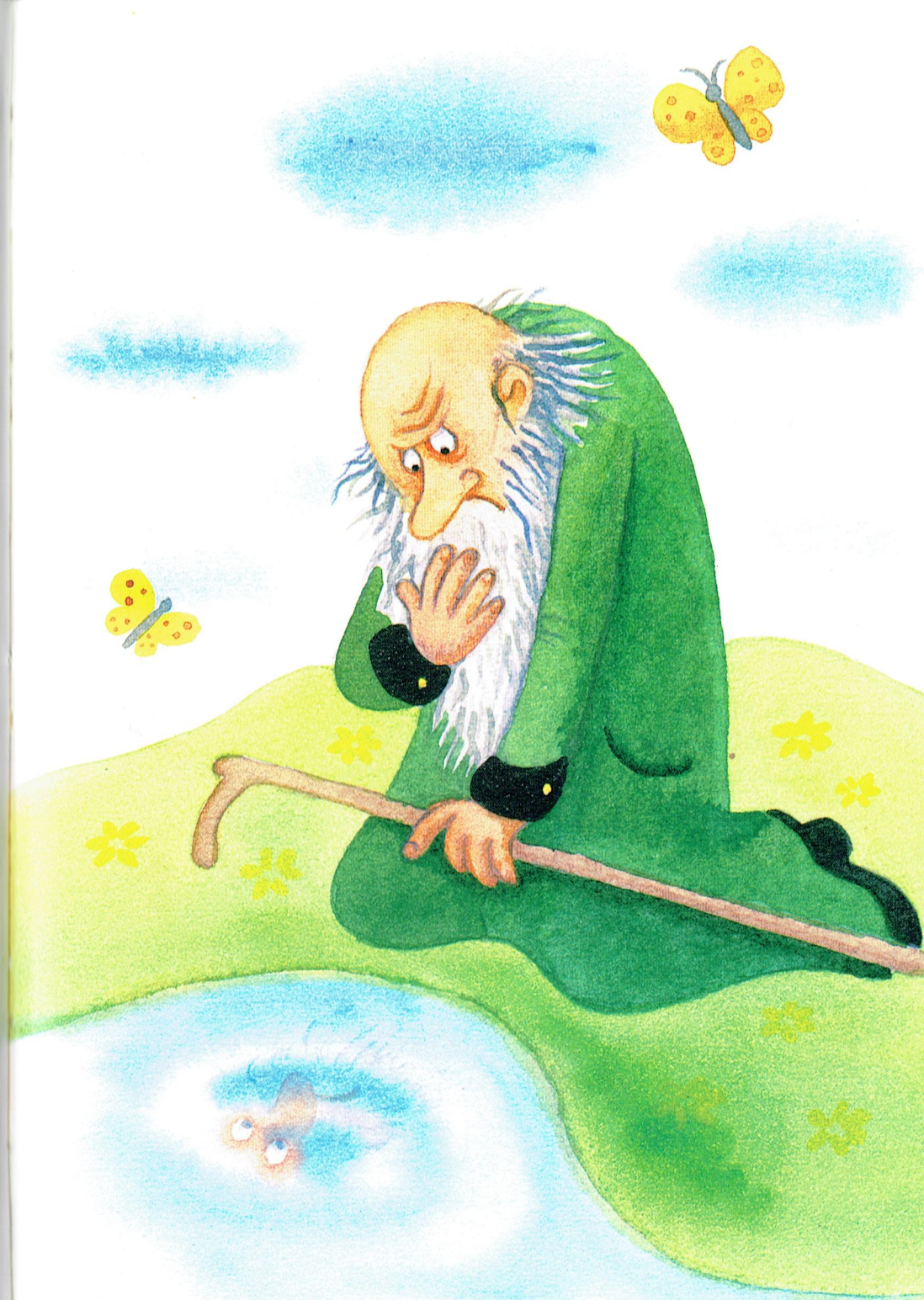
Kādā svētdienā Ansis izgāja pastaigāties.
Laiks bija jauks.
Visapkārt smējās, sarunājās un draudzīgi pastaigājās pilsētnieki.
Ansis neskatījās uz viņiem.
Viņš taču bija bagāts un varens.
Vienīgais īstais Anša draugs bija vērdiņš.
Tas atradās viņam kabatā.

Bagātais Ansis nonāca skaistā gravā pie avota.
Visapkārt tauriņi laidās no zieda uz ziedu.
Kukainīši sīca un zibēja.
Ansis domāja:

“Šeit tiešām ir skaisti!”

Viņš noliecās un lūkojās avotā.
No skaidrā ūdens pretī raudzījās barga veča seja.
Tā bija viņa paša – Bagātā Anša seja.
Viņš izvilka no kabatas laimīgo vērdiņu un skatījās uz to.
Ūdenī arī atspīdēja sarkans vara vērdiņš.

Tik lielu laimi bagātnieks vēl nekad nebija sajutis.

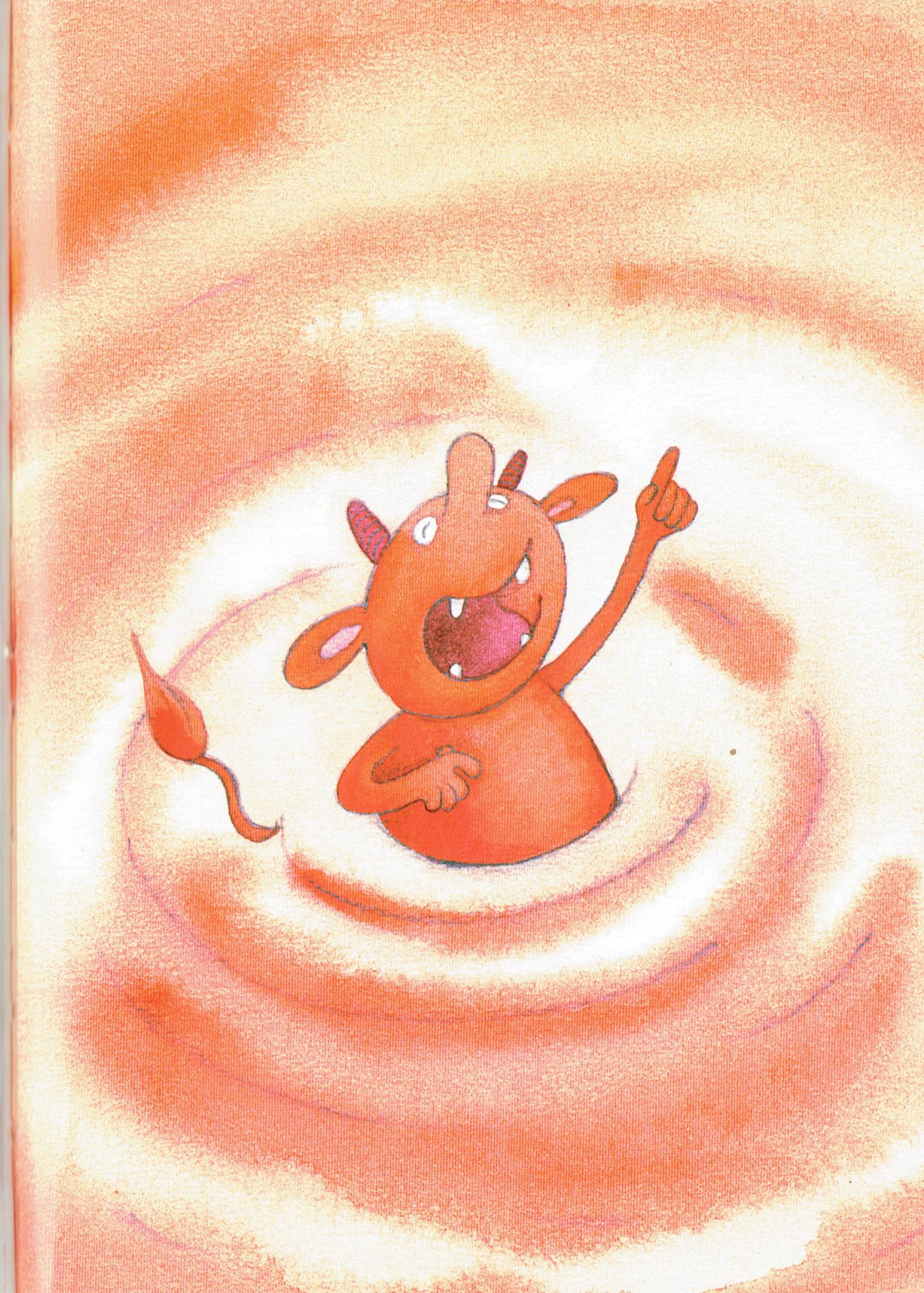
Šajā brīdī vērdiņš izkrita Ansim no rokām un ievēlās ūdenī.
No avota pacēlās sarkans velniņš un smējās:

“Uz redzēšanos, Ansi!
Nu es esmu tīrs.
Man vairs tevis nevajag.
Tu mani esi noberzis sārtu.
Tu domāji, ka tu bijī kungs.
Ha, ha, ha, kungs biju es!
Tu mazgāji manu muguru.
Tu bijī un paliki tikai pirtnieks.”

Ansis drebēja bailēs un atrāva seju no avota.
Sārtais velniņš pazuda ūdenī.
Ansis gribēja skriet tam pakaļ,
bet avota ūdens viņa priekšā saduļķojās.

Bagātais Ansis lēni gāja uz mājām.
Viņš jutās ļoti vientuļš.
Līdz ar laimes vērdiņu pazuda arī viņa bagātība.

Ko tad darīja Laime?
Laime piegāja pie avota.
Avota ūdens atkal bija maigs un zaļš kā zāle.
Laime noliecās pār to.
Klusa, pelēka asariņa iekrita skaidrā avota ūdenī.
Kopš tā laika avota ūdens tapa rūgts.
Bet Laime atkal nozuda meža dziļumā.

Šī grāmata ir pirmais daiļliteratūras izdevums Viegļajā Valodā Latvijā. Tās izdevējs ir sabiedriskā organizācija „Viegļās Valodas aģentūra”, kas darbojas, lai ikvienam mūsu valstī būtu iespēja lasīt un saprast izlasīto. Grāmatu, balstoties uz Kārļa Skalbes pasaku motīviem, ir sagatavojusi Viegļās Valodas speciālistu grupa. Grāmata ir izdota valsts dotētās apakšprogrammas ietvaros.

© Teksts: Viegļās Valodas aģentūra,
Viegļās Valodas speciālistu grupa-
G.Anča, R.Aņisko, I.Banceviča,
R.Ģēģere, A.Kuīke, Dz.Store, I.Šmite,
D.Varanauska, M.Vīksna, S.Zemberga, 2003

© Ilustrācijas: Ilze Dambe, 2003

© Makets: Mēness upe, 2003

vieglās
valodas
aģentūra

ISBN 9984-9721-0-0

9 789984 972107

